

STRIJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

39ste JAARGANG No. 6.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

JUNI 1938

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

DE HEER IS MIJN HERDER.

DOOR ROY. L. SMITH.

EEN topografische kaart van Palestina zou ons den indruk geven, als ware het een land met veel rivieren en beekjes. De meeste van deze zijn echter niet veel meer dan droge, ondiepe rivierbeddingen, waar slechts water te vinden is in den regentijd.

De streek, waar David rondzwierf als herder, was een droog, dor stuk land, zonder water, waar de drinkplaatsen voor de schapen zeer schaarsch waren. Als er een waterstroom gevonden werd, was dit meestal aan den voet van een diep ravijn, tusschen hooge rotsen van kalksteen, en zoo ontoegankelijk, dat de herder er geen nut van had.

Een schaap is zelfs op z'n best een vreesachtig dier en een snelvlietende stroom, zou het met grooten angst vervullen. Werd het eenmaal door den stroom meegesleurd, dan zou het dier, gezien de zware vracht van wol, die het bedekt, onherroepelijk verdrinken. De drinkplaats moet daarom een stille, rustige vijver zijn, waar niets het schaap kan doen schrikken.

Gedurende den langen dag, terwijl de herder zijn kudde leidt van het eene grazige plekje naar het andere tusschen de rotsen, houdt hij één ding in gedachten: tegen den avond moet ik binnen het bereik zijn van een rustig, stil water. Daarom moet hij op de hoogte wezen van elk beekje, elke bron, elken vijver of waterplas in den ganschen omtrek. Meer nog — hij moet precies weten, hoe dit water te bereiken langs den kortsten, voor het schaap begaanbaren, weg. Ook moet hij goed op de hoogte zijn van de gevaren, welke in de buurt van de drinkplaatsen de schapen zouden bedreigen.

Soms gebeurt het, dat de herder zijn kudde leidt naar een kleine beek, die dartel van rots op rots naar beneden springt. Terwijl hij de schapen het teeken geeft, dat ze zich moeten neerleggen en rusten, gaat hij een drinkplaats voor ze in gereedheid brengen. De steenen uit de bedding worden gebruikt om een dam te bouwen, zoodat het water wordt tegengehouden en teruggedreven in een kleine „kom”, waaruit zelfs het kleinste lam zonder gevaar kan drinken.

De Psalmist bezingt in den Herderspsalm de goedheid van den herder, die in de nooden van zijn kudde reeds tevoren voorziet. Doch meer nog dan dat, versterkt hij zichzelf door dit gebed in het geloof, dat de Heer, zijn Herder, het land en de stille wateren kent en alreeds in zijn nooden voorzien heeft, nog voordat hij zichzelf van die nooden bewust is. Daarom is er geen reden tot bezorgdheid. „Mij zal niets ontbreken!”

Er is geen „dwaasheid” meer algemeen, zelfs onder de Christenen, dan het trachten, den dag van morgen heden te doorleven. Zelfs als wij overvloed hebben, bekruipt ons toch de vrees voor armoede. Vele van de vreugden, die wij heden kunnen genieten, missen wij, door het denken aan de mogelijke zorgen van „morgen”.

en
an he
nden.
recht

„... Hij voert
mij zachtkens
aan zeer stille
wateren.”



Foto „The American Colony photo dept.” Jerusalem.

De godsdienst bewijst ons geen grooter dienst, dan wanneer hij ons bevrijdt van de vrees voor den komenden dag. Jezus had deze moeilijkheid in gedachten, toen Hij zeide: „Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen”. Telkens en telkens verzekert Hij ons, dat Hij in liefderijke voorzienigheid en met wonderbaar inzicht, schikkingen heeft gemaakt voor den dag, dat de zorg tot ons komt.

Als de bezorgde vrouwen op den Paaschmorgen bij het graf komen en dit ledig vinden, hooren zij de stem van den engel, die tot haar zegt: „Gaat en zegt Zijnen discipelen Hij gaat u voor naar Galiléa”.

Deze gewoonte om „ons voor te gaan” is karakteristiek in het leven van Jezus, den Goeden Herder. Hij is ons altijd voorgegaan. Hij droeg

het kruis vóór ons en ontving de zwaarste slagen, welke het leven Hem kon toebrengen, om tenslotte in den dood gedreven te worden door de haat. Het leven kan ons niet harder en wreeder behandelen, dan het dat Hem deed.

Dan — op den Paaschmorgen — verrees Hij uit het graf en gaat ons nu voor als een bewijs van het feit, dat er een kracht is in het leven, die sterker is dan de dood. Door Zijn opstanding heeft Hij voor ons de belofte bekrachtigd: „Ik leef en gij zult leven.”

Ieder Christen, die zich geplaatst ziet voor een verantwoordelijkheid, hem opgelegd door den Vader, kan er verzekerd van zijn, dat de Vader reeds te voren alle noodige maatregelen heeft genomen, opdat hij de kracht zal

ontvangen, noodig, om deze verantwoordelijkheid te dragen. Indien God een mensch roept tot het prediken van het Evangelie, roept Hij ook de schare, die naar hem zal luisteren.

Indien een Christen door God geroepen is een taak te vervullen in Zijn koninkrijk, kan hij er van overtuigd zijn, dat de Heilige Geest hem reeds een weg bereid heeft en voor zijn aangezicht henen gaat.

Millioenen menschen leggen zich elken avond ter ruste met angst voor den dag van morgen. Het feit, dat zij den huidigen dag goed doorgekomen zijn, vergeten ze geheel. Zij zijn niet in staat, aan iets anders te denken, dan aan den komenden morgen.

Omringd door vijanden, beloerd door spionnen, immer op z'n hoede voor samenzweringen en heimelijke onderhandelingen van mededingers naar den troon, wist David nooit, wat de volgende dag hem zou brengen. Doch zijn kracht vindt haar oorsprong in zijn vertrouwen, dat de Heer, zijn Herder, hem vooringing en stille wateren voor hem bereidde, vrij van alle gevaren.

Het gebed vervult nooit verhevener taak, dan wanneer het ons vrede en rust schenkt. Dit is niet slechts een psychologisch proces, zonder eenige geestelijke beteekenis. Het is een tot zich nemen van geestelijke krachten door middel van een eenvoudige psychologische handeling, bestaande in overgave en vertrouwen, welke God tot dat doel in het leven heeft geroepen.

De psycholoog noemt het „De spanning op het leven verlichten”, de theoloog noemt het: „De toevlucht nemen bij God!” David zegt, als een persoonlijke ervaring: „De Heer is mijn Herder Hij voert mij zachtkens aan zeer stille wateren.”

DE HERDERSPSALM EEN PSALM VAN DAVID.

DE HEERE is mijn Herder; mij zal niets ontbreken.

Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtkens aan zeer stille wateren.

Hij verkwikt mijne ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil.

Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vreezen; want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.

Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijne tegenpartijders; Gij maakt mijn hoofd vet met olie; mijn beker is overvloeiende.

Immers zullen het goede en de weldadigheid mij volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen.

Bij gelegenheid van het bezoek van den Landvoogd aan den Oosthoek van Java, was het ons een voorrecht mevrouw Van Starckenborgh in het Militair-tehuis te Malang te mogen ontvangen voor een kort bezoek.

Adjutant Palstra, als vertegenwoordiger van Kommandant De Groot, Majoor Kyle, de Kapiteins Sprokkerief en Baastö waren ter ontvangst aanwezig en alles was keurig in orde gemaakt voor deze bijzondere gebeurtenis. Het Militair Amboneesch fluit-orkest had zich opgesteld op het erf voor het tehuis en speelde bij aankomst van het hooge gezelschap het „Wilhelmus”. Ook vele bezoekers van het tehuis, dames van de onder-officieren en een aantal heilssoldaten, lieten zich

MEVROUW TJARDA VAN STARKENBORGH STACHOUWER BEZOEKT HET MILITAIR-TEHUIS TE MALANG

de vreugde niet nemen bij dit bezoek tegenwoordig te zijn.

Mevrouw Van Starckenborgh was vergezeld van de oudste freule, mevrouw van der Plas, assistent-resident G. Ch. W. F. Fikenscher, mevrouw Hogewind, echtgenoot van den resident van Malang en mevrouw T. H. Boerstra, terwijl Kapitein T. E. J. de Bie, adjudant van het Huis van den Gouverneur-Generaal, eveneens tot het hooge gezelschap behoorde.

Adjutant Palstra en Kapitein Sprokkerief werden aan mevrouw Van Starckenborgh voorgesteld, waarna Ka-

pitaine Spijker mevrouw orchideeën overhandigde. Hierna werden de overige officieren aan de hooge Gaste voorgesteld. Namens het jeugdwerk overhandigde een der meisjes, Lieke Theofilus, een prachtig bouquet orchideeën aan de freule. Daarop volgde de rondgang, waarover „De Malanger” het volgende schrijft.

„Groote belangstelling werd betoond voor de vertrekken, waar de militairen steeds een aangename verpoozing vinden in hun vrije uren. In de speciale schaak-kamer lagen de spelen klaar voor gebruik (de schaak-club telt 25 leden), ook de buksen van de schietclub, welke reeds dertig leden telt, werden bezichtigd.

Vervolgens werden verschillende logeerkamers bezichtigd, waar de militairen tegen zeer matigen prijs kunnen logeeren en waarvan ook door de Marine een druk gebruik wordt gemaakt.

Hierna kwam men in de Legerzaal, waar elke week de bijeenkomsten gehouden worden.

Het stemde de hooge gasten tot voldoening en tevredenheid, dat in deze omgeving door zoo velen een geestelijke en morele steun gevonden wordt.

Nadat nog een kort woord van afscheid was gesproken, nam het hooge gezelschap weer plaats in de wachtende auto's.

En ster spreekt niet, maar haar stille, bestendige licht straalt immer aan den hemel en is een troost voor velen.

Een bloem zingt niet, zooals een vogel dat doet, doch haar zachte schoonheid en zoete geur brengt verkwikking, waar ook maar bloemen worden aangetroffen.

Wees als de ster in haar vredig stralen en velen zullen God danken voor uw leven.

Wees als een bloem, bekleed met het kled der reinheid des harten en den stillen invloed van onzelfzuchtige liefde en ge zult wellicht tot grooter zegen zijn dan menigeen, die veel en vaak spreekt.

Dit is een woord voor u — 'eenzaam menschenkind. Vaak deed het u leed, dat ge niet meer voor uw Meester en uw omgeving kondt doen. Gij hebt slechts kleine kracht en zijt slechts een klein lichtje en leeft uw leven in een verborgen hoekje. Doch dit alles moet u niet ontmoedigen. Op de plaats, waar ge gesteld zijt, moet gij arbeiden en uw licht laten schijnen. Als alles donker is, is men zelfs blij met het kleinste licht, het kan in tijd van nood iemand den rechten weg wijzen.

Zoo ook kunt gij met het licht, dat in uw eigen hart ontstoken is, den levensweg uwer medemenschen verlichten en hen tot zegen zijn.

Laat dit uw kracht, uw troost wezen: de verborgene schoonheid van uw innerlijk leven. De omgang met Jezus, den Schoonste aller menschen, blijft niet zonder uitwerking op uw omgeving. Hij verspreidt zijn invloed en kan medehelpen in menig hart het verlangen te wekken naar datgene, wat het licht — de kracht — de vreugde van uw leven geworden is.

J.



Het hooge Gezelschap was zoo vriendelijk even voor den fotograaf te poseeren.

ZELF DRAGEN.

DOOR M. VEREN.

EEN klein, dapper kereltje was hij, dat er prijs op stelde, zijn eigen gang te gaan en aan anderen zoo weinig mogelijk hulp te vragen.

„Ik kan het wel,” en „Ik doe het liever zelf,” waren uitdrukkingen, die Bertie Humford telkens gebruikte, als iemand in zijn omgeving meende, dat hij het niet alleen af kon en noodig hulp moest hebben.

Misschien was het wel goed en gelukkig, dat Bert zoo zelfstandig was, want al vroeg verloor hij zijn moeder en kwam in huis bij vreemden, die het makkelijk vonden, den kleinen jongen zijn gang te laten gaan.

Als hij 's morgens of 's avonds tobde met zijn kleeren, als schoenveters gestrengeld waren, of een onwillige knoop niet in het knoopsgat wilde komen, probeerde Bert met een van inspanning hooggekleurd gezichtje, alléén klaar te komen en niemand lastig te vallen. Bereikte hij het gewenschte resultaat niet, was er een das of blouse, een schoen of boordje al te slordig vastgemaakt, dan verdroeg hij zwijgend, dat een ander het beter deed, maar prettig vond Bert het alles-behalve!

Toen hij eenmaal naar school ging, werd het niet anders. Met groote inspanning probeerde hij, zelf met zijn lessen klaar te komen. Had een kameraad hem noodig voor een som of taaloefening, dan hielp hij gewillig, maar zelf hulp vragen — dat deed hij nooit.

De onderwijzers meenden, dat Bert Humford het zeker een heel eind zou brengen in de wereld; hij scheen staal in zijn karakter te hebben; de flikkering in zijn helderblauwe oogen, de onverzettelijke trek om den fijngevormden mond spraken van den vasten wil, „er te komen”.

Hij kwam er ook, bereikte althans, dat hij op vijftientigjarigen leeftijd een betrekking had, die ieder bekende hem benijdde. Bert was er gekomen, na talrijke teleurstellingen, zonder hulp, zonder protectie; hij wilde aan geen „kruiwagen”, maar aan eigen vlijt en inspanning zijn bestaan danken. Sprengen anderen voor hem in de bres, dan was het gedaan met zijn vrijheid en onafhankelijkheid, zou hij het hoofd niet meer fier en onbevreesd durven opheffen.

Kwam zijn succes, zijn wéslagen in 't leven ter sprake, dan erkende zijn mond, dat dit aan God te danken was, maar zijn „eigen-ik” lóóchende, terwijl de lippen beves-

tigden. Hoogstens beaamde hij in stilte, dat God alleen maar diegenen helpt, die zichzelf weten te helpen. Verder kwam hij niet.

Zijn positie werd steeds eervoller en winstgevender, men dong naar zijn gunst en voorspraak en hij verleende die zonder aarzelen. Er waren nu eenmaal zwakken en sterken; Bert Humford gevoelde zich gelukkig, tot de laatsten gerekend te worden.

Een „self-made” man in de volstrekte beteekenis van het woord.

* * *

Er kwam een oogenblik, dat Bert ging twijfelen aan zijn kracht. Den strijd tegen het leven in al zijn uitingen had hij aangedurfd, alle lasten van 't menscheijk bestaan opgenomen en gedragen op eigen, onbuigzamen schouder, maar hij wist geen middel tegen den dood. Die dood nam weg, het liefste, dat hij bezat, en hij stond er met gebalde vuisten machteloos bij. 't Gemis van vrouw en kind veroorzaakte een smart, die de sterkte niet kon dragen.

Niet alléén kon dragen.

Hij moest omzien naar hulp, leunen op een arm, die niet buigen of breken kon, die hem droeg én zijn groote leed.

Gebukt, haast gebroken onder het verlies, strekte hij biddend de handen uit naar hulp en bijstand; trachtte ook te begrijpen, waarom deze ramp hem trof. Hij was toch geen ongeloovige geweest, had altijd beleden, dat God in zijn leven meetelde; Hem de eer gegeven, die Hem toekwam

„Maar Ik was niet de Eerste, de Voornaamste in uw bestaan”, bestrafte een inwendige stem: „ge hadt uw „zelf” op den troon gezet, meende in eigen kracht te kunnen volbrengen, wat afhangt van Mijn genade. Ik zond u dit leed uit liefde, opdat ge den last uwer zonde zoudt gevoelen en op Mij werpen”.

Bert Humford kon zijn ooren niet sluiten voor de ernstige stem en keerde in tot zichzelf. Hij zag zich als kind, als jonge man, als echtgenoot en vader. Hoe had hij getobd en gezwoegd, om toch vooral niemand iets te danken te hebben.

Sommigen vonden hem misschien een zelfgenoegzaam, maar toch ook makkelijk mensch, omdat hij anderen niet lastig viel; maar velen had hij wellicht gegriefd en teleurgesteld, door zoo duidelijk te toonen hen niet noodig te hebben. Zelfs van die hem liefhadden, had hij alleen diensten aan-

UW OPDRACHT.

Stillen in den lande kunnen toch op velerlei wijze God dienen en een zegen voor de wereld worden.

genomen, als het niet anders mogelijk was geweest.

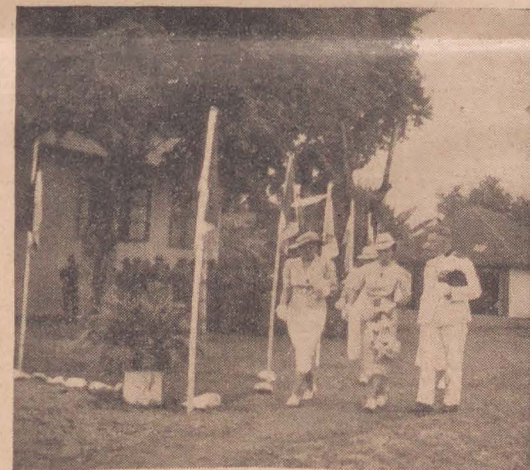
Nu stond hij alleen, door de menschen verlaten.

* * *

„O, God, draag Gij mij met mijn last van zonde en smart”, was zijn zielekreet, en die bede bleef niet onverhoord.

VREES niet, Ik ben met u!”
„Hartverblijdend woord,
Dat door de eeuwen henen
Immer wordt gehoord!
Door de donkre wolken
Blinkt die lichtstraal heen:
„Ik zal u nimmer verlaten,
Nimmer laat Ik u alleen!”

Rozen, zij verwelken,
Leliën vergaan,
Aardsche zonnestrallen
Blijven niet bestaan.
Jezus, Roos van Saron,
Schooner nooit verscheen!
Jezus, hemelsch Zonlicht,
Gij laat mij nimmer alleen!



De freule werd rondgeleid door Kapitein Sprokkerief.

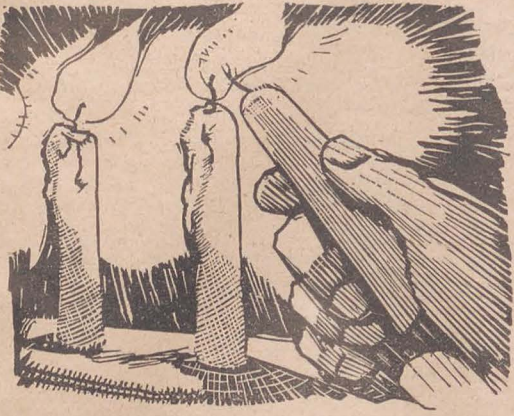
Onbekende wegen
Vindt mijn wank'le voet;
Nader komt mijn Heiland,
Fluistrend: „Goeden moed!”
Als met englenstemmen
Klinkt het om mij heen:
„Ik ben altijd met u,
Nimmer laat Ik u alleen!”

De Vruchten des Geestes zijn:

LIEFDE
BLIJDSCAP
VREDE
LANKMOEDIGHEID
GOEDHEID
GELOOF
ZACHTMOEDIGHEID
MATIGHEID

Toont uw leven deze Vruchten?

Bid op dit Pinksterfeest om den Geest des Heeren, zoekt den Heiligen Geest met een ernstig en verlangend hart en Hij zal deze schoone vruchten in u werken!



„EN STEEKT EENE KAARS AAN.“

„De ziel des menschen is een lamp des Heeren.“

Spreuken 20 : 27.

TOEN ik nog een jongen was," vertelt een bekende dokter in Amerika, „woonde ik op een boerderij. De godsdienst-oefeningen, welke mijn ouders bezochten, werden gehouden in een oud schoolgebouw, dat opgebouwd was van boomstammen en dat midden in het bosch lag.

Er waren zelfs geen lampen in het lokaal aanwezig en het was een ongeschreven wet, dat elke familie, die den dienst bijwoonde, een kaars mee moest brengen. De eerste persoon, die arriveerde, stak zijn kaars aan en zette die in een van de houten kandelaars of op de vensterbank, door wat kaarsvet te laten afdruipe en daarin de kaars te bevestigen. Zoo stak elke volgende bezoeker de kaars aan, aan de vlam van de eerste en naar mate de schare groeide, naar die mate werd ook het licht sterker en helderder. Waren er weinigen, dan was de zaal in het half-duister, waren er velen, dan was er een prettig zacht licht.“

In het juist omschrevene ligt een groote les. Gods Woord zegt ons, dat „de ziel des menschen is een lamp des Heeren“. God wil in ons hart een licht ontsteken van geloof, hoop en verzekerdheid, een licht, dat alle duister om ons heen verdrijft.

Het is Gods bedoeling, dat ieder onzer licht zal verspreiden in de eigen omgeving, doch tegelijkertijd zal dit licht er toe bijdragen het Heelal te verlichten en daardoor medewerken het licht van het Evangelie helderder te doen branden. Hij heeft ons de eer en het voorrecht geschonken als een licht voor Hem te schijnen temidden van de duisternis dezer wereld, een lamp te zijn, die anderen het goede pad wijst.

De kaarsen, welke in sommige landen gebruikt worden voor de eerediensten in de kerken, worden met de grootste zorg vervaardigd. Zelfs de bijen, die voor het verkrijgen van de was noodig zijn, worden heilig verklaard. Groote tuinen worden aangelegd, waar alleen deze bijen honig mogen verzamelen; de was wordt bijeenvergaderd door geheiligde handen, zelfs het vorm geven aan de kaarsen, is een

heilige taak, verricht in heilige plaatsen onder het zingen van heilige liederen en in een atmosfeer van aanbidding en gebed. Dit alles wordt gedaan, omdat deze kaarsen gebruikt moeten worden voor heilige ceremoniën op heilige dagen.

Met welk een zorg moet dan wel de man en vrouw gevormd worden, die een „lamp des Heeren“ zijn moet! Het is de geest, welke ons bezielt, die God wil gebruiken om het licht in het leven van anderen te ontsteken, en de kracht, waardoor wij een „lamp des Heeren“ kunnen worden, is de gehoorzaamheid.

Wij moeten leven in gehoorzaamheid aan God. Terwijl de kaars verteert, voedt ze de vlam, als het ware met het eigen leven. Zoo ook moeten wij onszelf geheel geven, opdat wij de vlam van hoop, geloof en liefde in andere harten kunnen ontsteken. Dan zal een licht deze duistere wereld beschijnen een licht, dat heenleidt tot Christus, Die het Licht der wereld is.

Overgenomen uit het maandblad voor den Gezinsbond in Engeland.

HET LEGER DES HEILS IN CHINA.

GETROUW aan de roeping door God aan het Leger des Heils toevertrouwd, hebben onze officieren gedurende het laatste jaar van den grooten strijd en daaraan verbonden nood in China, de helpende hand uitgestoken aan allen, die op hun weg kwamen, en hulp noodig hadden.

Dat de nood groot was, hebben de dagbladen ons in schrille kleuren geteekend. Menige foto gaf ons ook een denkbeeld van de smart, honger en armoede, die geleden werd door duizenden, die uit stad en huis verdreven, zonder onderdak en voedsel en met een hart vol leed en zorg, ronddoelden, totdat hun de broeder-of zuster-hand gereikt werd. Van verschillende kanten werd hulp geboden en het is ons een vreugde en eer te weten, dat onze mede-officieren in China zoo trouw op hun post bleven en met groot gevaar voor eigen leven, het leven van anderen trachtten te redden.

Brigadier Ludbrook, de Algemeen Secretaris voor onzen Legerarbeid in Noord-China, vertelt omtrent de hulpverlening o.a. het volgende.

In het groote vluchtelingenkamp, opgericht in de Chiao Tung Universiteit in SHANGHAI, heeft het Leger des Heils meer dan 17.000 vluchtelingen onder zijn verzorging. Dergelijke kampen zijn overal, waar zulks maar eenigszins noodig was, opgericht met de hulp dikwijls van warme Legervrienden. Zoo werd b.v. het „Ferry Road Camp“ uitgebreid. Hier zijn meestens tuberculeuze patiënten ondergebracht, die van elders moesten vluchten. Ook voor de ouden van dagen is een bijzonder plekje in gereedheid gebracht, waar ze veilig zijn.

VERVULD MET DEN HEILIGEN GEEST.

HET Pinksterfeest! Dag van de uitstorting van den Heiligen Geest. Welk een dag is dit geweest, toen daar op de plaats, waar de discipelen met zoovelen bijeen waren, zoo plotseling dat machtige geluid werd gehoord. Het was een dag vol wonderen! Wat zullen de aanwezigen vreemd hebben opgezien van de vurige tongen, die boven de hoofden der discipelen waren. En dan dat spreken in vreemde talen! Waren deze volgelingen van den Nazaréner dan niet heel eenvoudige menschen? Waar vandaan dan dat spreken in zoo verschillende talen? Het is wonderlijk en voor de aanwezigen niet om te begrijpen.

Herhaalt zich ook hierin de geschiedenis zich niet telkens?

Wanneer daar iemand onder den gezegenden invloed van den Opgestane is gekomen, en de Heilige Geest zijn hart vervult, en hij daarvan gaat spreken, omdat hij hiertoe gedreven wordt, dan zijn er o zoovelen, die er niets van begrijpen en het hoofd schudden. Wellicht zijn er ook wel, die er mee spotten en net als op het Pinksterfeest zeggen: „Zij zijn vol zoeten wijns!“

Maar dan is het heerlijk, om kracht van den Heer te bezitten, gelijk Petrus van zijn Heer bezat, om daar te staan en te getuigen van wat daar leefde in hem en de elf andere discipelen.

Vervuld met den Heiligen Geest! Hebben wij allen, die zeggen het eigendom des Heeren te zijn, ons laten stellen onder de werking des Geestes? Wachten wij immer rustig af, zooals de discipelen het verbeide oogenblik rustig afwachten, het moment, waarop de Geest het werk in ons wil doen? Of kunnen wij alles, wat storend zou zijn niet buiten de deur zetten? Storend zouden zijn — de zorgen des levens, storend ook de minder aangename stemming, die wij tegen onzen naaste koesteren. Dit alles en zooveel meer moet buiten blijven, als wij wachtende zijn op den Geest des Heeren. Het moet rustig zijn. „Zij waren allen eendrachtiglijk bijeen.“

Maar, als het dan ook stil en rustig is, dan zal de Heer Zich aan Zijn Woord houden en den Heiligen Geest doen nederdalen, den Trooster, Dien Hij ons beloofd heeft.

ZIJ DIE BIDDEN

De strijd van het leven kan bang zijn,	De bergen van zorg werpt Hij neder!
Het kruis soms zoo drukkend en zwaar,	De wolken van leed drijft Hij heen!
De weg kan zoo eenzaam en lang zijn,	Zijn liefde, zoo trouw en zoo teeder,
Zoo donker en vol van gevaar.	Laat nimmer bedroefden alleen!
Maar — Gode zij eeuwig geprezen!	Hoe hoog ook de nood is gestegen,
Hoe moeilijk, hoe donker 't ook zij,	Hoe donker het om u ook zij,
Die bidt, behoeft nimmer te vreezen:	Hij redt! En Zijn zonne van zegen
De Heer is hem altijd nabij!	Maakt weldra uw pad licht en blij!
	Jo van der Stap.



Drie groote gaarkeukens werden in werking gesteld in TSINGTAO waar p.m. 3250 menschen dagelijks hun gewone „porridge“ kunnen halen. In PEKING zijn dergelijke keukens geopend en dagelijks worden hier 12.000 porties voedsel uitgereikt. Voer de kinderen worden hier bijzondere maaltijden gereed gemaakt, opdat zij door het vreemde voedsel niet aan ziekte zullen worden blootgesteld.

In Tientsin, Hsi Ling, Chefoo en vele andere plaatsen wordt eveneens veel „liefde-werk“ gedaan. In eerstgencemde plaats heeft Majoor Walker groote wagens in gereedheid gebracht, waarop ketels met soep; deze wagens rijden de arme wijken door om allen, die niet naar de gaarkeukens kunnen komen, van voedsel te voorzien. Zoo trachten onze officieren te doen, wat zij kunnen, om in den lichamelijken nood te voorzien. Echter wordt ook moreele steun niet vergeten. Waar ook maar eenigszins mogelijk, worden samenkomsten met de vluchtelingen gehouden en velen hebben in deze tijden van nood leeren bidden.

Tot nu toe is slechts één onzer officieren het slachtoffer geworden van zijn Christenplicht. In CHOCHOW werd een Chineseesche Luitenant van het Leger des Heils, Wang Kuan Lung, terwijl hij bezig was een oude vrouw te helpen om een onderdak te krijgen, gegrepen door den vijand. Men ontdeed hem van zijn uniform en toen werd hij door bajonet-steken om het leven gebracht. Deze jonge man heeft een goed getuigenis onder zijn Chineseesche makkers achtergelaten. Het is een groot verlies voor ons Leger.

Laten alle Christenen en heilssoldaten in het bijzonder bidden voor onze arbeiders in China!

HET PROFETISCH WOORD VERVULD.

EN als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtiglijk bijeen. En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van eenen geweldigen, gedrevenen wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoo als de Geest hun gaf uit te spreken.

En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, Godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn. En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen en werd beroerd; want een iegelijk hoorde hen in zijne eigene taal spreken. En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet alle deze, die daar spreken Galileërs? En hoe hooren wij hen een iegelijk in onze eigene taal, in welke wij geboren zijn? Parthers en Meders, en Elamieten en die inwoners zijn van Mesopotamië, en Judea en Capadocië, Pontas en Azië; en Frygië, en Pamfylië, Egypte en de deelen van Lybië, hetwelk bij Cyrène ligt, en uitlandsche Romeinen, beide Joden en Jodengenooten; Kretensen en Arabieren, wij hooren hen in onze talen de groote werken Gods spreken.

En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: wat wil dit toch zijn?

En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoeten wijns. Maar Petrus, staande met de elfen, verhief zijne stem, en sprak tot hen: Gij, Joodsche mannen, en gij allen, die te Jeruzalem woont! dit zij u bekend, en laat mijne woorden tot uwe ooren ingaan. Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van den dag. Maar dit is het wat gesproken is door den profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch; en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren, en uwe jongelingen zullen gezichten zien en uwe ouden zullen droomen droomen. En ook op Mijne dienstknechten en Mijne dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten en zij zullen profeteeren. En Ik zal wonderen geven in den hemel boven, en teekenen op de aarde beneden, bloed en vuur en rookdamp. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de groote en doorluchtige dag des Heeren komt. En het zal zijn, dat een iegelijk, die den naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.“



EEN KIJKJE

IN ONZE VERLOSKUNDIGE-KLINIEK
EN HET VROUWEN- EN KINDER-ZIEKENHUIS
TE SOERABAJA.

WAAR HET LEVEN BEGINT

ONDER dezen titel verscheen in het „Gasnieuws” van Soerabaja enkele maanden geleden een artikel, betrekking hebbende op ons Vrouwen- en Kinder-ziekenhuis, tevens onze Verloskundige Kliniek ter stede. Dit blad verlicht genoemd, zeer sympathiek geschreven artikel, met een achttal keurige opnames, gedaan in het ziekenhuis, welke foto's een reclame beoogen voor de gas-installatie in deze inrichting aangebracht. De cliché's zijn ons door de Gasmaatschappij in bruikleen afgeestaan, zoodat wij in staat zijn ook onzen lezers buiten Soerabaja een intiemeren kijk te geven op ons mooie Vrouwen- en Kinder-ziekenhuis.

Genoemd ziekenhuis is gelegen aan den Reiniersz Boulevard, no. 34. Het beschikt over een Europeesche en een inheemsche afdeling. Behalve klassekamers voor betalende patiënten in beide afdelingen, is er een groot aantal bedden voor hen, die niets of heel weinig kunnen missen. Van de meer dan 1400 patiënten, die de kliniek in 1937 herbergde, zijn er ruim 500 gratis opgenomen, terwijl zeer velen werden geholpen tegen 1% van het maandelijksch inkomen.

Er is plaats voor 93 volwassenen en 41 kinderen en er zijn een 60-tal bedden voor inwonend personeel en cursisten van de Vroedvrouwen-Cursus, welke onder leiding staat van den arts F. Vitalis, die tevens als geneesheer aan het ziekenhuis is verbonden. Verder staat het ziekenhuis ten dienste van alle doktoren, die hun patiënten in het „William Booth”-ziekenhuis willen behandelen. 493 babies werden gedurende het afgelopen jaar geboren in onze Verloskundige kliniek en onze Europeesche verpleegsters, die bijgestaan worden door een staf van inheemsche helpsters, hebben dan ook de handen dag en nacht vol.

De Europeesche afdeling.

De keurige klasse-kamers bieden plaats aan degenen, die gaarne in Christelijke omgeving, haar kleine het eerste levenslicht willen doen aanschouwen en in staat zijn naar vermogen in de kosten bij te dragen. De witte wiegjes wachten op de kleinen, die straks „het leven zullen beginnen”, omringd door de liefderijke zorgen van vader en moeder. Als „muren spreken konden” zouden zij den lezer veel kunnen vertellen over teere, lieve woorden in deze kamers gesproken, zoowel tegen de moeder, als tegen het kleine, witte bundeltje in de wieg

Zij zouden u ook vertellen van gebed, van dankgebed vooral, als de jonge moeder de kleine in de armen heeft na de groote gebeurtenis en vader voor het eerst op bezoek komt. Of wel, wanneer een zieke, zich bewust van den ernst van haar toestand, het hart opheft tot den grooten Heelmeester. Voor de dag in den nacht overgaat komt ook de directrice of de zuster, leest iets voor en draagt de patiënte voor den komenden nacht op in de hoede van den Almachtige.

De inkomsten van deze afdeling maken het mogelijk anderen, die in

minder gunstige levensomstandigheden verkeerden, op te nemen en te verzorgen — een groot aantal, zooals wij reeds boven aanhaalden.

De Kinder-zalen.

Wanneer Majoor Kyle, de directrice van het ziekenhuis, de lezeressen zou rondleiden, zou zij haar waarschijnlijk het eerst brengen op de kinderruimten en vertellen, dat er in 1937, 386 zieke kinderen hier werden ondergebracht. Deze kleinen, die zelf niets of weinig kunnen zeggen van wat hen deert, vragen groote zorg en al het mogelijke wordt gedaan, om het kleine levenslichtje (helaas worden ze dikwijls binnengebracht, als zij reeds heel erg zijn) brandende te houden en sterker te maken en onze officieren zijn het gelukkigst, als zij hun patiëntjes gezond en wel weer zien weghalen. Bij sommige bedjes dringen de tranen naar de oogen, als de kleintjes ziek en mager en hulpbehoevend daar neerliggen. En het „moederhart” van de zuster, omringt dit kleintje dan met extra zorg en liefde.

De Chirurgische afdeling.

Het ziekenhuis beschikt over een keurig ingerichte Chirurgische afdeling, waar zooals gezegd alle doctoren hun patiënten kunnen behandelen. 42 groote en 109 kleinere operaties werden daar gedurende het afgelopen kalenderjaar verricht. Een groote sterilisator en steriliseer-trommel worden er met gas verwarmd.

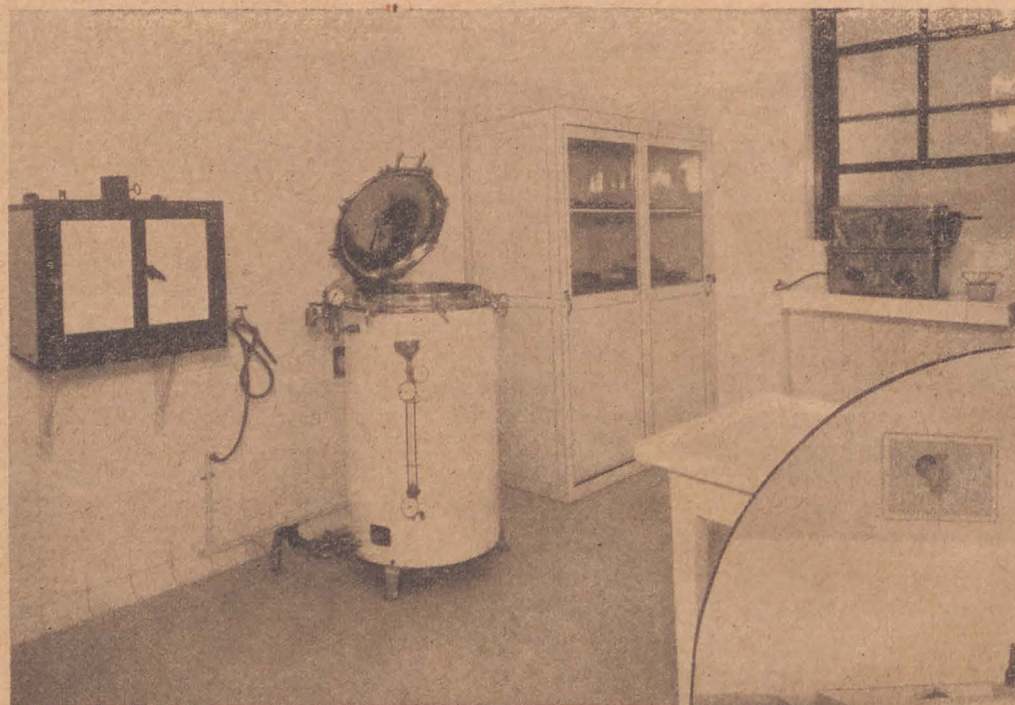
Kortgeleden werden enkele isoleerkamers ingericht, die voorzien in een

grondige verandering ondergaan. De moderne, hygiënische waschinrichting is uitgerust met een gas-waschmachine, gas-kookketel en centrifuge, terwijl de automatisch-werkende gasmangel en eenige gas-strijkijzers er voor zorgen, dat de wasch snel en goed gestreken wordt. Tusschen de 750 en 1000 stuks waschgoed wordt dagelijks behandeld en Kapiteine Hans, die de verantwoordelijkheid voor de wasch-afdeling draagt, heeft, met haar helpsters, de handen vol.

De overige foto's op pagina 6 geven een kijkje in de Europeesche keuken en spenkamer. De bereiding van het voedsel is een belangrijke factor in een ziekenhuis en hygiëne een eerste vereischte. Er is een aparte melkruimte voor het klaarmaken van een voorgeschreven „dieet”, van baby- en kinder-voeding. De up-to-date inrichting van deze keukens maakt het een lust daar te arbeiden.

Dit „kijkje” op onze arbeid, verricht in het „William Booth”-ziekenhuis, zou wel zeer onvolkomen zijn, indien wij ook niet even met een enkel woord melding maakten van den geestelijken kant eraan verbonden. Zooals reeds gezegd, gaat de directrice of een der zusters de klasse-kamers rond om des avonds met Gods Woord in de hand en een bede voor den komenden nacht, de patiënte te bemoedigen. Het is allereerst natuurlijk de arbeid, het leven der zusters, wat den Christusgeest moet verspreiden, toch heeft menige zieke bij het verlaten van het ziekenhuis iets meer en iets beters nog

(voortgezet op pag. 5 kol. 2).



reeds lang gevoelde behoefte.

Het zal den lezers ongetwijfeld duidelijk zijn, dat voor zulk een groote familie van babies, patiënten en personeel, als onder het dak van ons ziekenhuis geherbergd worden, de wasch een voorname factor is. Tot op verleden jaar was de waschbaas dan ook een belangrijk personage. Zooals de foto's op deze pagina echter te zien geven, heeft de waschbehandeling een

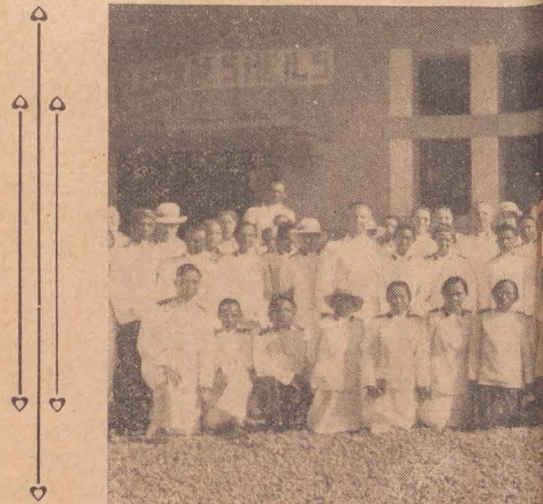
KOMMANDANT EN

leiden den JONGELIEDE

bijgestaan door den Chef-S

HET was op Zaterdag 23 April, dat men 's avonds bijeen kwam in de zaal van Semarang I voor een samenkomst, geleid door mevrouw Kommandant Vlas. Een groot aantal officieren nam deel aan deze samenkomst; van alle posten van Midden-Java, en ook van Oost- en West-Java waren ze opgekomen. Mevrouw Vlas werd bijgestaan door mevrouw Lt. Kolonel Ridsdel en Majoor Rosenlund, en een hartelijke ontvangst viel haar ten deel bij het binnentreden van het meer dan gevulde zaaltje.

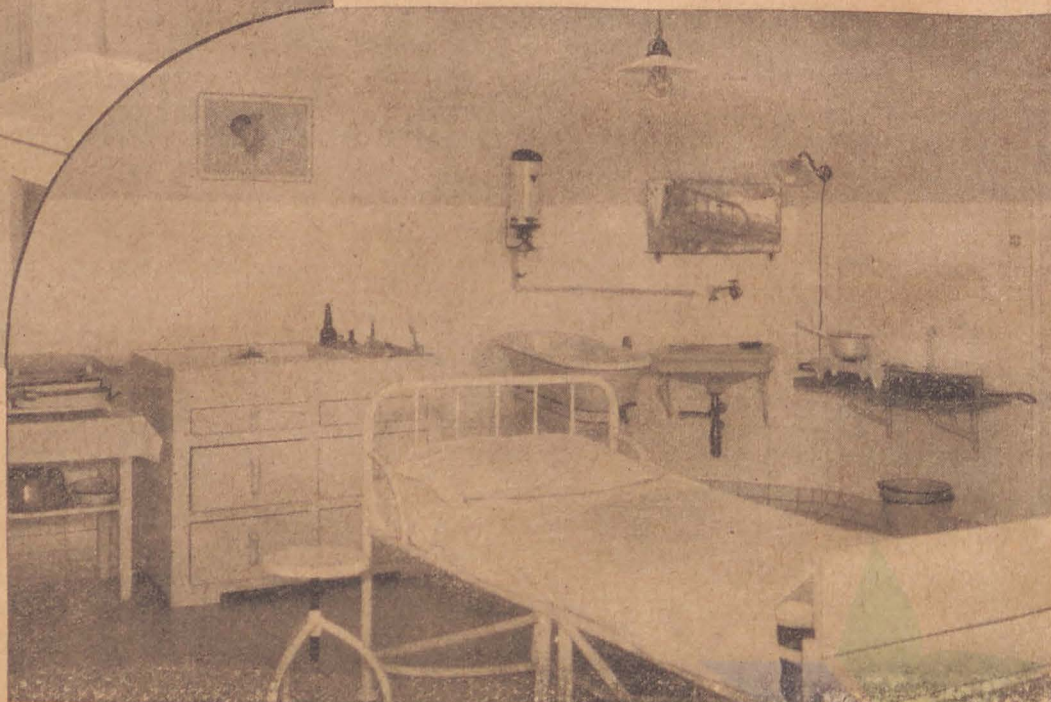
Het werd een opgewekte, bezielende samenkomst. Naar de toespraak van mevrouw Vlas werd met aandacht geluisterd, en ook het Bijbelwoord van Majoor Rosenlund vond ingang bij de toehoorders. Om te genieten van zang en muziek was er volop



Kommandant en mevr. Vlas en inheemsche officieren

gelegenheid; we mochten luisteren naar een Maleischen solo van mevrouw Vlas, en evenzoo van mevrouw Rosenlund, terwijl het muziekkorps, gevormd uit officieren en makkers van de Midden-Java-Divisie, ons vergastte op een selectie. Een broeder deed de goede keuze.

Op Zondag 24 April begon het al vroeg druk te worden in en buiten het Loggebouw. Telkens arriveerde een nieuwe groep jonge menschen, de meesten in autobussen. Zelfs de posten Djokja, Solo en Magelang waren vertegenwoordigd, en van enkele plaatsen waren de jongens per fiets gekomen o.a. van Ngawi. Twee dagen waren ze onderweg geweest om hun „Jeruzalem” te bereiken. Weldra was er geen plaatsje meer onbezet in de groote Logezaal. Dat allen vol geestdrift waren, bleek reeds dadelijk bij het openingslied. Mevrouw Ridsdel opende de samenkomst met gebed, terwijl de Chef-Secretaris de Kom-



De Steriliseerkamer en Verloskundige afdeling.

MEVROUW VLAS ONDAG te SEMARANG

secretaris en mevr. Ridsdel.

mandants Vlas met een kort woord bij de jonge menschen inleidde, daar Kommandant De Groot door ziekte niet aanwezig kon zijn. Spoedig nam Kommandant Vlas het woord. Allereerst bracht deze aan de jeugd van Ned.-Indië de groeten over van de jongelieden van Nederland, hetgeen met algemeene instemming werd ontvangen, om daarna over te gaan tot de behandeling van het Bijbelverhaal over David en Goliath. In levendige kleuren werd ons de strijd tusschen deze beide mannen geschilderd. Toegepast op ons geestelijk leven, putten wij uit deze geschiedenis vele rijke lessen. Wij werden bepaald bij de geestelijke reuzen, de vijanden onzer ziel, die steeds trachten ons geestelijk leven schade te berokkenen. Vooral in de jeugd, „den zonsopgang van het leven”, zooals Kommandant Vlas het uitdrukte, kan



in het midden van de Europeesche
op den Jongeliedendag.

men niet genoeg waken tegen deze vijanden. Velen kwamen naar voren om zichzelf aan den Heer toe te wijden en de kracht te zoeken, die ons in staat stelt de overwinning te behalen over onze geestelijke vijanden.

In de middagsamenkomst mochten de Kommandants Vlas rustig neerzitten. De jeugd van Midden-Java zou toonen wat ze kon. Hoe deden allen hun best, en wat kwamen ze kranig voor den dag! Onder leiding van Majoor Rosenlund en Adjudante Brouwer werd een vlot programma afgevoerd. De Padvinderstroepen van Ambarawa, Solo en het Ooglijders-Hospitaal gaven een keurig stukje gymnastiek. Voorts luisterden we naar enkele zangnummers en fluitmuziek. De tableaux van Semarang I vielen zeer in den smaak, evenzoo de sjerp-oefening van de meisjes van het Ooglijders-Hospitaal en de recitatie van „De pelgrim”, uigevoerd door de jongelui van Magelang. De meisjes van Oenganan sloten met een ernstig stukje, wat onze gedachten bepaalde bij de almacht en de liefde van God. Ook hadden we het voorrecht in deze samenkomst te luisteren naar een woord van mevrouw Vlas.

Na een pauze van een half uur, waarin een verfrissende drank werd gebruikt, kwamen allen weer bijeen voor de laatste bijeenkomst. Envoy Oey smeekte Gods zegen af voor dit samenzijn. Dat niemand vermoeid was, bleek wel uit de geestdriftige wijze, waarop de liederen of koren werden meegezongen. Met aandacht werd geluisterd naar de solo met gitaarbegeleiding van mevrouw Rosenlund.

Weldra stond Kommandant Vlas op om zijn boodschap te brengen, daarbij evenals des morgens vertaald door Majoor Rosenlund. Na eerst gewezen te hebben op de noodzakelijkheid, dat ons allen iets meer gezien behoort te worden van de vlam van den Heiligen Geest, die op het eerste Pinksterfeest ontstoken werd, keerde de Kommandant terug naar het onder-

(vervolg kol. 2, onder de streep).

De Frontgevel van de Vrouwen- en Kinder-Kliniek te SOERABAJA.



(vervolg van pag. 4 kol. 3).

mee genomen, dan een gezond lichaam of een lieve kleine. Iets van het eeuwige is daar tot haar gekomen. Iets van God, dat in de stille uren van de ziekenkamer door woord of gebed weer is wakker geworden en gegroeid en diepe vrede en rust in de ziel heeft achtergelaten.

Een Engelsch tijdschrift noemde kortgeleden een onzer Moeders-ziekenhuizen in Londen een „Sanctuary for Mothers” (een heiligdom voor moeders). Moge menige patiënte aan haar kamer in het „William Booth”-ziekenhuis terugdenken als aan een

heiligdom, waar de grootste aardsche vreugde, bij de geboorte van een eerstgeborene misschien, doch ook de grootste hemelsche vreugde van VREDE, haar deel werd.

Met een clubje van haar leerling-verpleegsters, gaat ook een der zusters de ziekenzalen rond. Met begeleiding van gitaar wordt dan, indien de toestand der zieken dit toelaat, een lied gezongen en daarna gebeden, waarop men verder gaat naar een andere zaal.

Kortgeleden is de Kliniek een keurig zaaltje rijker geworden, waar elken Vrijdag- en Zondagavond samenkomsten gehouden worden voor de leer-

lingverpleegsters. Het is een rustig plekje, eenvoudig, met het orgel en keurige stoelen, noodigend tot een uurtje van gezang en overdenking van Gods woord, waar ook nieuwe innerlijke kracht wordt opgedaan voor den dagelijkschen arbeid. Ook menschen uit de omgeving wonen de bijeenkomsten, die in de Maleische taal gehouden worden, bij.

Tenslotte vermelden wij nog, dat aan het ziekenhuis ook een cursus tot opleiding voor mantri-verpleegster, verbonden is. De meisjes zijn daardoor in staat zowel theoretische als praktische kennis op te doen.

werp van dien morgen: David en Goliath. Evenals David naar de beek ging, voor hij Goliath tegemoet trad, moet de aanwezigheid van onze geestelijke vijanden ons ertoe brengen, om den weg te zoeken naar de beek van Gods vergevende en bewarende liefde. De steenen, die wij uit de beek moeten halen, zijn: Geloof, Gebed, Liefde, Moed, Persoonlijk getuigenis. Na bij elk van deze „steenen” even te hebben stilgestaan, richtte de Kommandant een rechtstreeksche uitnodiging tot de jonge menschen om tot den Heer te komen. Een groot aantal gaf aan dien oproep gehoor en velen knielden neer om den Heer te zoeken. Halleluja! Een 70-tal jongelieden deed dien dag de goede keuze, waarvoor wij den Heer danken en prijzen.

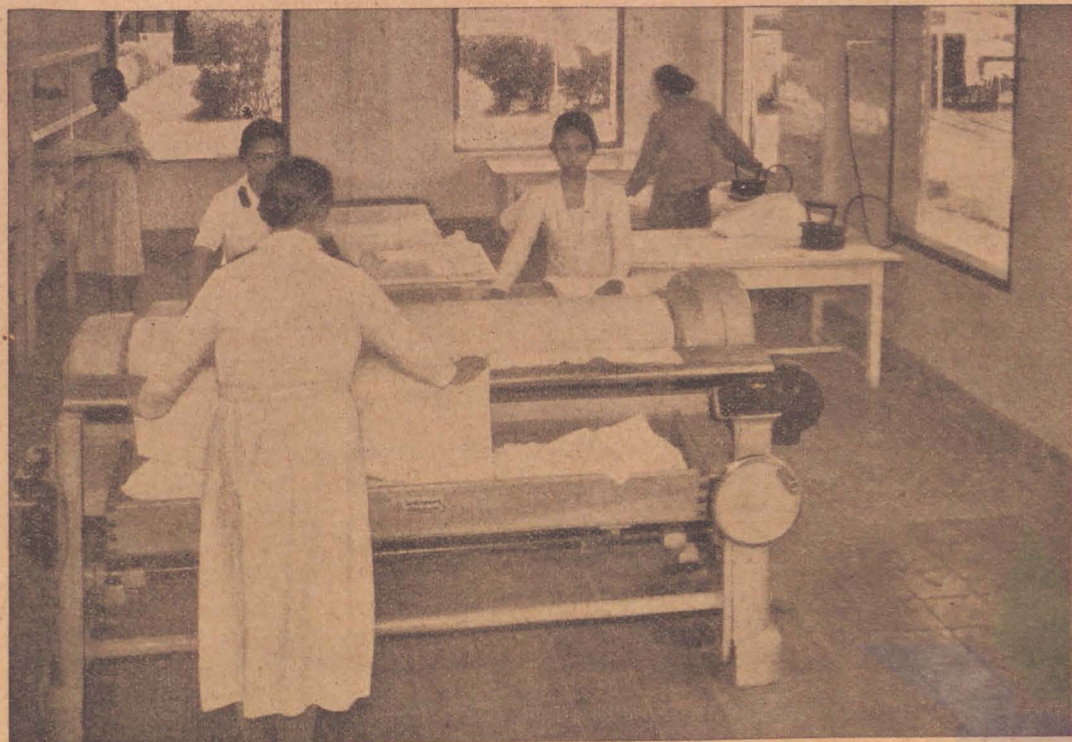
De Kommandant sprak daarop nog een woord van afscheid. Een waardig slot werd gevormd door het zingen van de Oud-Testamentische zegenbede door de Kommandants Vlas, en daarna de Maleische zegenbede door alle aanwezigen.

Alle officieren, die naar Semarang waren gekomen om den J. L.-Dag bij te wonen, bleven ook om de officierssamenkomsten op Maandag bij te wonen. Des morgens om half acht kwam een 60-tal officieren bijeen om te luisteren naar de boodschap van Kommandant Vlas. Onvoorziene omstandigheden noopten Kommandant en mevrouw Vlas om in den loop van den morgen naar Pelantoengan te vertrekken, doch onder leiding van den Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel werden de officierssamenkomsten verder voortgezet. Het waren stille, rustige uren van zelfonderzoek, waarin een zegen kwam tot aller hart. Zoowel Lt. Kolonel als mevrouw Ridsdel brachten een boodschap met rijken inhoud, waaruit vele lessen zijn geput. Dinsdagmorgen keerden alle officieren naar hun posten terug, naar we geloven, met nieuwen moed. Mogen deze rijkgezegende dagen ertoe hebben medegewerkt, dat in veler hart een blijvend werk is verricht!

J. L.



Een kijkje in de waschrichting, waar de automatisch-werkende gasmangel zorgt voor keurig gestreken goed.



Vriendelijke Woorden

Over de *vriendelijke* woorden zegt Pascal: „Zij zijn gemakkelijk en aangenaam uit te spreken, verwonden niet en hebben nog nooit iets kwaads uitgericht. Zij kosten niets en vermogen toch zooveel. Zij zijn een hulp en steun voor het hart. *Zachte* woorden maken onze ziel zacht, maar *toornachtige* woorden gieten olie in het vuur, zoodat het nog heeter wordt. *Koude* woorden doen een hart be-
vrienen en *booze* woorden verschroeven het. *Bittere* woorden maken bitter en geven aanleiding tot bittere antwoorden. Er wordt tegenwoordig zooveel hards gesproken; en het ware zeer te wenschen, dat men voor de *vriendelijke* woorden wat meer plaats wilde inruimen. Er zijn zooveel leege, holle woorden, zooveel domme, hoogmoedige gezegden. Evenals een schoon beeld in het oog valt, zoo vallen ook vriendelijke woorden in de ziel en tooveren daar een lieflijk beeld te voorschijn. Zij kalmeeren, troosten, bemoe-
digen en verdrijven de sombere gedachten.

Vriendelijke woorden kunnen veel kwaad verhoeden, veel leed verzachten, veel zonde voorkomen, maar alleen het bloed van Jezus Christus kan alle leed en lijden uitwisschen. Waarom? „Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle *zonde*.“

De Europeesche keuken, waar het eten op gasfornuizen bereid wordt. (Soerabaja).



KOMMANDANT EN MEVROUW VLAS IN MIDDEN-JAVA,

In **CHERIBON** hield de Kommandant een lezing in de eigen zaal, welke voor dit bezoek zelfs te klein bleek — een goed teeken! Na den samenzang leidde Major Rosenlund, de Divisie-officier voor de Midden-Java-Divisie, den Commissioner bij het publiek in. Hierop zong het kinderkoor een welkomstlied en werden mevrouw Vlas bloemen overhandigd.

Toen kwam Kommandant Vlas zelf aan het woord; hij had veel te vertellen en met groote aandacht werd hij van begin tot einde gevolgd. „Vlot, geestig, humoristisch, zijn lezing doorspekkend met treffende en grappige anecdotes“, (zegt „Het Noorden“) vertelde hij over de geschiedenis van het Leger des Heils in Nederland. Hij eindigde met een slotwoord, waarin hij als zijn vaste overtuiging naar voren bracht, dat in elk mensch — al is het dan slechts in het onderbewustzijn — toch een verlangen leeft naar God en dat geen enkel hart tot werkelijke rust kan komen, alvorens het die rust zoekt in God.

Er ging kracht en bezieling uit van deze toespraak van Kommandant Vlas. Alle aanwezigen hebben genoten en een ruimeren blik gekregen op den arbeid van het Leger des Heils in het vaderland en — bovenal op de groote ontfermende liefde en genade van God.

DE CHEF-SECRETARIS EN MEVROUW RIDSDDEL LEIDEN DEN ALTAARDIENST in BANDOENG I.

ER was door de officieren en makkers van ons korps veel gebeden voor dezen Altaardienst en ofschoon niet de doorbraak gekomen is, waarop wij hoopten, zoo gelooven wij toch, dat dezen dag een groot werk gedaan is.

Een altaar van ruwe steenen was opgebouwd voor het platform. De liederen en gebeden spraken van bereidheid tot offeren. Het duet van twee officieren leidde onzen geest tot Hem, Die het grootste offer bracht, n.l. Christus, onzen Heer. En met Hem voor oogen viel het zeker niet zwaar iets te geven, van wat Hij ons schonk. Onder het zingen van een toewijdingslied, kreeg ieder een gelegenheid dit offer te brengen. Wij gelooven, dat meer gebracht werd dan de enveloppe, die in allen ernst neergelegd werd op de schaal, dit was slechts de uiterlijke daad, de innerlijke beslissing zag God alleen. Toen, terwijl de Penningmeester het gebrachte offer ophief tot God, smeekte Kapitein Young den zegen daarover af in een diep ontroerend gebed. Het was een heilig oogeblik.

Mevrouw Ridsdel, die het bijbelwoord bracht dien morgen, legde bijzonder den nadruk op „het gewillig zijn den Heer te

dienen“. De *gehoorzaamheid* tot het geven van gaven, krachten en talenten, is immers het voornaamste. Duidelijk en met kracht werd de boodschap gebracht.

Des avonds droeg de bijeenkomst meer het karakter van een gewone Verlossingssamenkomst, ofschoon er toch ook gelegenheid gegeven werd aan hen, die des morgens verhinderd waren, hun offer te brengen. De Kolonel nam in deze samenkomst het leeuwenaandeel. Hij begon met aan de hand van enkele toepasselijke jeugd-ervaringen te vertellen, hoe de Zelfverloocheningsweek destijds gevierd werd en de jonge menschen vrijwillig zich iets ontzegden, om den Heer iets te kunnen „offeren“. Kapitein Young brak hierop een lans voor de jeugd van onzen tijd en vertelde een ervaring uit de periode, dat hij in het Jongenshuis werkzaam was. Deze sprekende beelden lieten niet na indruk te maken en allen veel stof tot denken te geven. De zangbrigade zong een mooi uitnodigingslied, twee zuster-officieren deden door haar zang een rechtstreeksche vraag tot de aanwezigen: „Hoeveel wilt gij geven voor Jezus?“ en voor den Kolonel baande dit alles tezamen den weg tot zijn boodschap voor dien avond. Hij drong er op aan een beslissing te nemen voor Jezus. De weg was gebaad, de prijs betaald. Hoe listig is de saten den mensch immer over te halen tot uitstel. Zoo ook deze avond. In het openbaar deed niemand een besliste keuze, doch wie zal zeggen, wat in de binnenkamer den Heer gezegd werd dien avond! Moge God door Zijn Geest de Naprediker zijn van dezen gewijden Zondag!

BEZOEK AAN PELANTOENGAN.

Het bezoek van Kommandant en mevrouw Vlas aan *Pelantoengan* werd door alle bewoners ten zeerste gewaardeerd, te meer, daar de Hollandsche gasten zoo onverwachts weer moesten vertrekken uit Indië en er dus weinig tijd was. Na ontvangst door de officieren en een welkomstversje door de kleuters van het Kinderhuis, werd bijna dadelijk na aankomst begonnen met de bijeenkomst. Deze werd voor ons allen een uur van genieten, van een aanzitten aan de tafel des Heeren. Is er iets heerlijkers dan in Gods huis samen te komen, verwachtende den troost des Heiligen Geestes en dan versterkt te worden door de woorden, door Zijn dienstknecht gesproken?

De toespraak van den Kommandant was een uitnodiging tot allen, die vermoeid en belast waren, een invitatie van den Koning der koningen, tot de rust te midden van de stormen des levens, een rust, welke overblijft voor het volk van God.

Mevrouw Vlas stond trouw aan de zijde van den Kommandant en zong een Malei-



Het muziekkorps van Semaroen met de vorige officieren.

SEMAROENG.

Op den Tweeden Paaschdag hebben wij, als bezoekers op de Leprakolonie, een bijzonder gezegende samenkomst meegemaakt. Vele vrienden van dezen tak van arbeid in Soerabaja, hadden de uitrodding aangenomen den Paaschdienst bij te wonen en dit bezoek was een vreugde voor de patiënten.

Met enkele woorden heette Major Tichelaar allen hartelijk welkom, nadat eerst gezongen was en de Sergeant-majoor, meer bekend als de „geestelijke leider“ van de kolonie, Gods zegen had afgesmeekt. Wij gevoelden de kracht van dit gebed en iets van den wonderbaren vrede, die den bitter vervulde, deelde zich aan ons mede.

De getuigenissen van de officieren waren alle gericht op het onderwerp, dat ons bezig hield, namelijk de Opstanding van Christus uit de dooden. Hoe ontroerend was het voor de bezoekers het éénparige „Halleluja!“ te hooren, toen een der sprekers als in jubel uitriep: „Jezus is verreen, ook in ons hart!“ De vreugde, die van het gelaat der patiënten afstraalde bij de herdenking van dit feit, is met geen pen te beschrijven.

Het muziekkorps en de zangbrigade brachten enkele nummers ten gehore. Bij menig bezoeker hadden de tranen den vrijen loop bij het aanschouwen van zooveel *leed*, als zich hier liet zien, doch tegelijkertijd bij zooveel *vreugde*, als bezongen werd door hun lied. Voorwaar, deze menschen zijn groot in hun lijden, groot in hun geloof en vertrouwen op Hem, ons aller Vader!

Deze samenkomst heeft niet alleen op al de bezoekers een onvergetelijken indruk nagelaten, doch ze heeft ons ook veel geleerd. Ze heeft ons geleerd, dat wij het kruis voor Christus moeten dragen met gelatenheid en vreugde, zooals deze menschen het doen, en te verstaan, dat „Zijn juk is zacht en Zijn last is licht.“ Een bezoeker.

schen solo, welke vooral onder de inheemsche patiënten grooten bijval vond. Het mannen-quintet, samengesteld uit de Europeesche heeren der kolonie, zong zeer goed een mooi lied. Ook de inheemsche zangbrigade, onder leiding van broeder Mirah zong op verdienstelijke wijze, terwijl het complete muziekkorps zeer gewaardeerde hulp verleende bij den samenzang.

Na de lunch vertrokken de Kommandants reeds weer naar Bandoeng. Hun bezoek aan Pelantoengan zal nog lang een aangename herinnering blijven.

P. R.

TEGAL.

In Tegal werd een soortgelijke lezing gehouden in de sociëteit „De Slamet“. Het weer was tegen; een tropische hui zette Tegal blank, toch was een aardige schare opgekomen om naar den bijzonder spreker te luisteren. Ds. Melis opende de bijeenkomst met gebed, terwijl mr. W. H. Coert een openingswoord sprak, waarin hij de bijzondere waarde van den socialen Leger-arbeid voor Indië speciaal belichtte.

Tegal heeft genoten van dit bezoek!

HET TEEKEN VAN VERVAL.

Aan een kunstschilder werd verzocht om een kerk te schilderen, welke in verval was. In plaats van een oude, bouwvallige kerk als onderwerp voor zijn schilderstuk, koos hij een prachtige moderne kerk, met schoongekleurde ruiten, een mooi orgel en een kunstig gebeeldhouwden preekstoel. Het centrale punt van zijn schilderij was een kollektebus, met het opschrift: „Voor de Zending“, en over de opening, waardoor het geld in die offerbus moest worden geworpen, teekende hij een spinneweb! Dit was een veelzeggend schilderstuk.

Getuigde dit spinneweb niet van een verregaande verwaarloozing?



In ons ziekenhuis te Soerabaja — de keurige spenkamer.



OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

INTERNATIONAAL HOOFDKWARTIER.

Aanstellingen :

Lt. Commissioner J. Myklebust aangesteld tot Territoriaal Kommandant van Denemarken.

Kolonel O. Hovde aangesteld als Chef-Secretaris voor Noorwegen.

Kolonel R. Sjoblom aangesteld als Chef-Secretaris voor Finland.

John McMillan
Chef van den Staf.

NATIONAAL HOOFDKWARTIER.

Majoor H. Gerth* Bijzondere Dienst (tijdelijk).

Majoor P. Wikdal* Beheerder „Kolonie voor zieke en behoeftige Inheemschen“-Boegangan.

Adjutant D. Ramaker* Hoofdkwartier.
Kapitein A. Zitter, Pelantoengan.

J. W. DE GROOT
Territoriaal Kommandant.

24 Mei 1938.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel.

26 Juni Malang, Jongeliedendag.
27 „ Toeren, opening van het nieuwe ziekenhuis.

Majoor Rosenlund.

5 Juni Ambarawa.
14 „ Malang.
15 „ Blitar.
16-17 „ Rembang.
19 „ Magelang.
22 „ Pekalongan.
23 „ Krengseng.
24 „ Boegangan.
25-26 „ Semarang I.
28-29 „ Magelang.

Adjudante Brouwer.

5 Juni Magelang.
15 „ Bandoeng-Jongenshuis.

HARTELIJK DANK

Wij zeggen de Gasmaatschappij vriendelijk dank voor het in bruikleen afstaan van de cliché's, betrekking hebbende op het Vrouwen- en Kinderziekenhuis te Soerabaja.

GOED NIEUWS VAN HET JONGELIEDEN-DEPARTEMENT.

Het Jongelieden-departement zond ons enkele goede berichten betreffende den Jongeliedenstrijd in Ned.-Indië, en gedachtig aan het woord: „Gedeelde vreugd is dubbele vreugd“, geven wij dit nieuws door aan allen, die er belang in stellen. Wij hopen, dat inderdaad de vreugde over een goeden vooruitgang verdubbeld zal worden, doordat in vele andere dan de genoemde korpsen, nieuwe Jong-soldaten en korpskadetten gewonnen zullen worden, het aantal kinderen, dat onze Zondagsschool bezoekt, zal vermeerderen en de Zielenwinnaars-bond meerdere leden zal tellen binnen afzienbaren tijd.

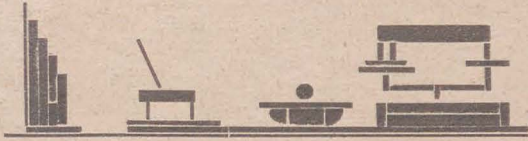
In het Territorie werden gedurende de Jongeliedenweek 14.000 kinderen bereikt; 260 kinderen kozen den Heer Jezus als den Leidsman hunner jeugd; 91 nieuwe Jong-soldaten werden ingezegend; 283 nieuwe kinderen werden gewonnen voor de Compagnie-samenkomst; 53 nieuwe korpskadetten aangenomen en 63 liefdebondleden ingeschreven.

Over den Zielenwinnaars-bond, die sedert twee maanden in werking is getreden, ontvingen wij aanmoedigende berichten uit Bandoeng, Ambon, Midden-Celebes, Malang en Ngawi! In de laatste plaats zijn de kindersamenkomsten en liefdebond in opkomst gestegen en als direct gevolg daarvan 7 personen bekeerd. Tot op heden telt genoemde Bond 80 leden.

Wij zien uit naar meerdere overwinningberichten!

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.



„Hoe meer een mensch onverdeeld van hart en innerlijk eenvoudig is geworden, des te meer en des te hooger dingen zal hij zonder moeite verstaan.“
Thomas à Kempis.

De Generaal. Wij vernamen, dat onze Internationale Leidster een uitnodiging ontving tot het bijwonen van een receptie, gehouden in „The Guild Hall“ in Londen, welke receptie eveneens door den koning en de koningin van Engeland werd bijgewoond. De rede, dien avond door koning George voor de Radio uitgesproken, was gericht tot de afgevaardigden der Jeugd-bewegingen en de Jeugd van de Natie.

Zijne Majesteit onderhield zich na afloop van de receptie met de Generaal en toonde zeer veel belangstelling in onzen arbeid en wel in het bijzonder, toen de Generaal vertelde over de „Internationale Jeugdbeweging“, welke door het Leger des Heils in het leven werd geroepen aan het begin van dit jaar. De vriendelijkheid en hartelijkheid door den koning en de koningin betoond, zullen — zooals de Generaal het uitdrukte — „een bijzonder aangename herinnering“ voor haar blijven.

De Generaal heeft gedurende de afgelopen maand enkele grootsche campagnes geleid in het Britsche Territorie. Het beste van alles was, dat in deze samenkomsten vele zielen voor Christus gewonnen werden.

Kommandant en mevrouw De Groot hebben een kort verlof doorgebracht, even buiten Bandoeng, wat hen veel goed heeft gedaan. Zij zijn nu in de stad teruggekeerd en de Kommandant heeft zijn werkzaamheden op het kantoor hervat, ofschoon zijn gezondheidstoestand niet is als voorheen.

Wij hopen echter, dat deze ten goede zal keeren. God zegene onze Kommandants!

Kommandant en mevrouw Vlas zijn, wanneer deze Strijdkreet in handen van de lezers komt, reeds weer in Holland gearriveerd. Het is ons een vreugde geweest hen te ontmoeten, ofschoon hun bezoek zeer kort was. De samenkomsten door hen geleid, zullen nog lang in herinnering blijven bij allen, die ze konden meemaken.

Onze Zelfverloochenings-Aanvraag. Het is ons een groote vreugde te kunnen melden, dat de volgende posten gedurende de afgelopen maand hun doelwit bereikt hebben: Bandoeng II, Soerabaja I en II, het „William Booth“-ziekenhuis en het Militair-tehuis in Soerabaja, Ngawi, Tegal en „Boegangan“ — Semarang.

Het bereiken van dit doelwit heeft heel wat hard werken beteekend voor onze makers, doch zij hebben dit gedaan met een blijmoedig hart. Wij zeggen al onzen vrienden, die hun bijdrage geschonken hebben, hartelijk dank en bidden Gods zegen af voor hen en voor al onze kollektanten.

Majoor en mevrouw Gerth zijn goed en wel in Ned.-Indië aangekomen, na hun Europeesch verlof. Zij zijn door den Kommandant voorloopig aangesteld voor bijzondere dienst.

Majoor en mevrouw Wikdal naderen deze kusten na een zeer prettig verlof in hun vaderland, Noorwegen. Wij roepen hun een hartelijk welkom toe! De Kommandant heeft hen aangesteld in bevel van onze bedelaars-kolonie te Boegangan, als opvolgers van wijlen Majoor Poutiainen. Mevrouw Poutiainen heeft vaarwel-orders ontvangen en zal, nadat zij de zaken aan Majoor Wikdal heeft overgedragen, eerst met verlof gaan.



Onze Hollandsche gasten met een groepje deelnemers aan den Jongeliedendag te Semarang.
In het midden: Kommandant en mevr. Vlas; links de Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel; rechts Majoor en mevrouw Rosenlund.

JONGELIEDENDAG TE MALANG

onder leiding van

DEN CHEF-SECRETARIS EN MEVR. RIDSDDEL

op Zondag 26 Juni. Laten alle jonge menschen uit de omgeving zich opmaken dezen bijzonderen dag mee te maken.

Op Maandag 27 Juni heeft D. V. de officieele opening plaats van het nieuwe ziekenhuis te TOEREN.

IN ONZE VERLOSKUNDIGE KLINIEK TE SOERABAJA KUNNEN NOG EEN VIJFTAL MEISJES GEPLAATST WORDEN ALS

leerling-vroedvrouw

Vereischte: Einddiploma MULO of 3-jarige H. B. S.
Solicities te richten aan de directrice: Reiniersz Boulevard 34.

Wij danken mevrouw Poutiainen voor haar toewijding en den arbeid, dien zij op de kolonie heeft verricht, in het bijzonder gedurende de maanden, dat zij alleen de verantwoordelijkheid heeft gedragen.

Wij ontvingen bericht van **Brigadier Hiorth**, dat zijn vader is heengegaan, nog voordat de Brigadiers met hun gezin in Noorwegen aankwamen. Dit was een zware slag voor onze makkers, aangezien de Brigadier met bijzonder verlangen uitzag naar de ontmoeting met zijn ouden vader. Een bijzonder hartelijk welkom is den Brigadiers ten deel gevallen bij hun terugkeer in het vaderland.

Adjutant Palstra heeft in opdracht van den Kommandant het werk van den Finantieel-Secretaris overgenomen, bij diens vertrek naar Holland met buitenlandsch verlof. Hierover hebben wij reeds iets gezegd in ons vorig nummer van de Strijdkreet. Wij zijn er zeker van, dat de Adjutant zijn beste krachten zal geven in dezen voor hem nieuwen arbeid en dat hij op de medewerking van den staf aan het Finantieel-departement verbonden, zal kunnen rekenen.

Bij terugkomst van **Adjutant Ramaker**, die zijn verlof in Holland doorbracht, heeft de Kommandant hem aangesteld voor het Mannen Maatschappelijk Departement. De Adjutant zal het toezicht hebben op verschillende inrichtingen en het Reclasseeringswerk, eveneens op den arbeid in de Militair-tehuizen verricht.

Gedurende de laatste jaren stonden genoemde inrichtingen en tehuizen onder toezicht van het departement van den Chef-Secretaris. Behalve bovengenoemd belangrijk werk, dat den Adjutant werd toevertrouwd, is hij aangesteld als Handels-Secretaris, als opvolger van **Adjudante Brouwer**, die nu haar volle aandacht kan geven aan het Jongeliedenwerk. Wij danken de Adjudante voor wat zij deed voor het Handels-Departement.

Kapiteine Kappers is aangesteld om Adjutant Ramaker in het Handels-Departement te helpen.

Zieke makkers. Het spijt ons te moeten melden, dat een aantal kameraden op de ziekenlijst staat. Majoor Koning is enkele weken ziek geweest, Majoor Rolffs is gedwongen zijn werk, op aanraden van den dokter, voorloopig neer te leggen.

Wij zijn echter blij te kunnen melden, dat Kapitein Soenarto iets vooruit gaat, terwijl Kapiteine Kudding ook zachtjesaan weer aan het werk is gegaan en helpt in ons ziekenhuis te Soerabaja.

Laat ons onze zieke makkers gedenken in onze gebeden!

Oude vrienden. Brigadier en mevr. Thomson, bij vele officieren en heilssoldaten welbekend, verzochten den Kommandant hun hartelijke groeten over te brengen aan alle oude bekenden in Ned.-Indië. De Brigadier was minder wel den laatsten tijd, doch gelukkig weer herstellende. God zegene deze veteranen!

LAATSTE BERICHT.

Van Brigadier Woodward werd op het Hoofdkwartier een telegram ontvangen, meldende, dat de aardbeving, welke geregistreerd is in het Paloe-dal, ook heel wat schade heeft berokkend aan onze Legegebouwen.

Op het Divisie-Hoofdkwartier en de Landbouwkolonie te Kalawara werd veel verwoesting aangericht. Gelukkig kwamen geen persoonlijke ongelukken voor.

De zaal en het Officiers-kwartier in Sibelaja, evenals de zaal, het kwartier der officieren en de school in Bora, werden ernstig beschadigd. In Paloe en Rowiga was de aangerichte schade van minder ernstigen aard, terwijl van de overige plaatsen nog geen nader bericht ontvangen was.

Bij ontvangst van dit bericht, zond de Kommandant dadelijk een boodschap van medeleven aan Brigadier Woodward, luidende als volgt: „Tot ons leedwezen gehoord over de schade, aangericht in het Paloe-dal. Gelukkig geen persoonlijke ongelukken. God zegene onze makkers in Midden-Celebes!“

DE JEUGD
VOOR
CHRISTUS

JEUGD-PAGINA

CHRISTUS
VOOR
DE JEUGD

EEN TEER GEWETEN.

Het geweten laat elken keer, dat wij verzocht worden, zijn rood signaal zien en geeft ons een kans, om te beslissen tusschen goed en kwaad. Het lokaas van het kwaad is er altijd, en het geweten voorkomt niet, dat wij in de val loopen, want zijn taak is gedaan, als het ons getoond heeft, wat we behoorden of niet behoorden te doen. Het doet echter pijn, als we vastberaden weigeren naar zijn stem te luisteren en die te gehoorzamen, en de „loerende" uitdrukking, die we vaak op het gelaat van zoovele jonge menschen zien, die je niet in de oogen durven kijken om iets verkeerd, dat er gebeurd is, is het uitwendige gevolg van de pijn, die de bedrjver van het kwaad gevoelt, al weet ook niemand behalve hijzelf van de daad.

Het geweten is een wonderbare vriend, als we zijn aanwijzing volgen. Als we naar zijn stem luisteren en die gehoorzamen, leidt het ons tot geluk en vrede.

De bijbel spreekt van een geweten, dat als met een heet brandijzer toegeschroeid is. Het is er nog wel, maar kan zijn vroegere functie niet meer waarnemen. Hoe kunnen we ons geweten toeschroeven? Op dezelfde wijze als we het alarmgevende signaal van een wekker, dat ons in den vroegen morgen moet wekken, negeren. Door te weigeren bij het eerste gerinkel uit bed te springen en in plaats daarvan weer in te sluimeren, zullen we heel spoedig bemerken, dat we te laat zijn voor het ontbijt, voor school of voor ons werk en ons verwonderd afvragen, waarom de wekker niet als gewoonlijk afging. De wekker was wel in orde, maar gij hebt haar boodschap verwaarloosd en daarom is die zonder uitwerking gebleven. Precies zoo is het met het geweten. Waardeer het dus, houd het teeder, luister naar zijn stem, gehoorzaam zijn waarschuwendende signalen, wend u beslist van het kwade af en volg dat, wat goed is, dan zult ge de waardevolle hulp van uw geweten behouden.



GOED NIEUWS UIT CELEBES EN DE MINAHASA.

Ofschoon het meeste nieuws over den Legerarbeid in Midden-Celebes en de Minahassa vermeld wordt in onze Maleische Strijdkreet, is het ons toch een vreugde ook de lezers van de Strijdkreet iets te vertellen van den gezegenden arbeid, welke in onze verste posten verricht wordt.

Gedurende de laatste maanden is er verandering van Divisie-officieren geweest en in verband daarmee zijn vele bijzondere samenkomsten gehouden. Brigadier en mevrouw Brandt hadden een goede afscheidsamenkomst in Kalawara, welke geleid werd door Kapitein Muskee. Verschillende officieren mochten namens hun afdelingen een woord van vaarwel spreken en bij die gelegenheid hadden de Brigadiers de vreugde iets te hooren over den zegen, dien zij door de genade van God hebben mogen verspreiden. Immer is zulk een verzekering een bemoediging voor hen, die vaak onder zeer moeilijke omstandigheden hun arbeid moeten verrichten.

Het welkom van Brigadier en mevrouw Woodward was zeer hartelijk. De Brigadiers zijn oude bekenden voor Midden-Celebes en de vreugde over het weerzien was van beide kanten ongeveer insd en spontaan. Moge Gods zegen rusten op de Brigadiers Woodward in Midden-Celebes en ook op de Brigadiers Brandt in de Minahassa! De laatsten zijn

UIT ONZE DIERENWERELD.



IETS OVER VOGELS.

In San Diego (Californië) liet zich eens een vogel geheel uitgeput neervallen op de vensterbank van een étage-woning, waar een vrouwelijke tandarts haar werkkamer had. Zij haalde den vogel binnen en zag, dat hij een zwaar gekwetsten poot had; slechts met enkele vezels was de klauw nog aan den poot verbonden. Dadelijk verrichtte de dokter een kleine operatie en nadat zij het diertje geholpen en gevoederd had, gaf zij het de vrijheid terug.

Ongeveer een maand later kwam de „invalide" vogel terug aan haar venster. Hij had echter een makker meegebracht. Deze zat heel treurig te kijken en liet de vleugels slap hangen. Na nauwkeurig onderzoek bemerkte de tandarts, dat een verkromming in den snavel den vogel verhinderde het voedsel op te pikken. Ook nu werd een kleine „operatie" met goed gevolg verricht, en toen hij enkele dagen goede verplegi genoten had, vloog de vogel vrolijk zingend weg.

Sindsdien brengt de „invalide" dikwijls

kleine patiënten naar het venster en nooit verlaat de tandarts haar werkkamer, zonder eerst een blik op de vensterbank te hebben geslagen. Daar zelfs in het warme Californië niet altijd voldoende voedsel te vinden is, heeft zij zich tot taak gesteld, water en voedsel neer te zetten. Elken dag komen dozijnen gevederde bezoekers en eten het buikje vol. Enkelen wagen zich zelfs tot in de kamer van hun weldoenster en zingen voor haar een lied van dankbaarheid.



HOUDEN DIEREN VAN MUZIEK EN ZANG?

Het is bekend, dat sommige dieren bijzonder gevoelig zijn voor muziek, terwijl andere zich buitengewoon eigenaardig gedragen, wanneer een muziek-instrument in hun nabijheid bespeeld wordt.

Leeuwen luisteren met groote opmerkzaamheid toe, als zij pianospel hooren. Zij houden van de middelmatige en hoogere tonen, beginnen echter erbarmelijk te brullen, zodra de bastonen gespeeld worden.

Tijgers kunnen de schrille tonen van een fluit niet verdragen. Wetenschappelijke onderzoekingen hebben aangetoond, dat het gehoor van een tijger veel gevoeliger is,

(zie kol. 4.)

ONS HANDELSDEPARTEMENT

JAVASTRAAT 16 - BANDOENG - JAVA.

Pas ontvangen:

„EN HIJ VOLGDE HEM" SADHU SUNDAR SINGH

DOOR

C. F. ANDREWS

Inhoudsopgaaf:

Inleiding — Sundar's jeugd — Het zoeken naar God — Het Visioen — Alles verlatende — De discipel — De zwerver — De weg naar Tibet — De weg van het Kruis — In Zijn voetspoor — De wereld van den Geest — De Sadhu — De latere jaren — Leeft hij nog? — Het antwoord — Zijn levende boodschap.

ZEER AAN TE BEVELEN!

PRIJS f 3.25

reeds op het strijdpad en bezochten op 25 Maart SONDER, waar ze een gezegende samenkomst hadden. Het zangkoor der schoolkinderen zong verschillende liederen, terwijl de getuigenissen spraken van de wonderen Gods in het eigen leven. Ook de welkomstsamenkomst in Manado was goed. Deze stond onder leiding van Kapitein Luitjes, die namens allen den Brigadiers een hartelijk welkom toeriep. Zoo gaat de arbeid voort, met onverminderde kracht, want:

„Wie ook verand're, wat ook verkeer,
Jesus blijft altijd dezelfde, trouwe Heer!

Brigadier en mevrouw Loois hebben bij hun afscheid van de Minahassa wel bijzondere reden gehad om God te danken. Gedurende de afscheidsamenkomsten in de verschillende korpsen, mochten zij vele zielen zien komen tot Jezus. Het was als een overwinningstocht voor Christus en zeker zal geen herinnering hen zoo dierbaar zijn, als de gedachte aan die zoekende zielen, neergeknield om Jezus, den Heiland, hun leven te geven. In Ambon ligt hun nieuwe arbeidsveld met vele kansen, die ze reeds met volle kracht begonnen zijn aan te vatten. Moge des Heeren zegen ook op hen rusten!

LANDDAG
te LAWANG

op den

TWEEDEN
PINKSTERDAG!

MALANG

vereenigd
met de korpsen van
SOERABAJA.



Op 29 JUNI a.s. hoopt D. V. Z. K. H. PRINS BERNHARD zijn verjaardag te vieren.

Het Leger des Heils in Ned. Indië en vooral de Jeugd, zendt Zijne Koninklijke Hoogheid, vanuit de verte, hartelijke gelukwenschen.

Moge deze dag ook voor onze geëerbiedigde Koningin en geliefde Prinses Juliana, een zeer aangename zijn!

Moge God ons Koninklijk Huis behoeden!

dan van een mensch en dat schelkklende instrumenten de gehoor-organen van een tijger prikkelen.

Hierdoor konden zich dikwijls velen, die in de moerassen en oerbossen van Britsch-Indië en China door wilde dieren overvallen werden, het leven redden, doordat ze een fluit of dergelijk muziekinstrument, dat zij juist bij zich hadden, bespeelden. Het roofdier schijnt bij de, tot zijn oor doordringende schelle tonen, al het andere te vergeten en neemt zoo spoedig mogelijk de vlucht.

In enkele diergaardes werden proeven genomen met blaas-instrumenten, fluiten en vicolspel. Men kon waarnemen, dat de meeste dieren de zachte tonen der viool graag hoorden, doch dat zij bij het geluid der schelle muziekinstrumenten, onrustig werden.

Het is ook bekend, dat ossen het prettig vinden, wanneer de ossendrijver ze iets voorzingt. Ze trekken den ploeg beter, wanneer ze door een lied aangemoedigd worden.

Bij de Arabieren heerscht het gebruik, om gedurende een lange woestijnreis, den kamelen iets „voor te zingen".

Benjamin Franklin vertelt een geschiedenis welke aantoont, dat ook ezels gaarne muziek hooren. Een dame in wier woning Franklin dikwijls vertoefde, had een bijzonder mooie stem. Telkens wanneer deze dame zong, drentelde een tot het landgoed behorende ezel, naar de open warande-deuren en luisterde aandachtig toe. Op zekeren dag scheen hij door het pianospel bijzonder geroerd te zijn. Zonder veel drukte stapte hij eenvoudig de kamer binnen en balkte uit alle macht om daardoor uiting te geven aan zijn vreugde en verrukking!